

Sygn. akt I ACa 1350/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
Sędziowie:	SSA Teresa Rak (spr.) SSA Regina Kurek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) A. J., M. (...) Spółki Jawnej w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zakazanie czynu nieuczciwej konkurencji

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w Krakowie

z dnia 24 czerwca 2013 r. sygn. akt IX GC 14/11

oddala apelację i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt. I ACa 1350/13

UZASADNIENIE

Powód T. - (...) A. J., M. (...) spółka jawna wniosła o zakazanie pozwanemu (...) S.A. w S. wytwarzania, wprowadzania do obrotu oraz oferowania zaworów kulowych zwrotnych przeznaczonych do montażu w instalacjach centralnego ogrzewania naśladujących zawory kulowe strony powodowej chronione na ich rzecz prawem ochronnym na wzór użytkowy, wycofanie ze sprzedaży i zniszczenie spornych zaworów oraz złożenie oświadczenia o treści określonej w żądaniu pozwu, wskazując, iż strona pozwana dopuściła się czynu nieuczciwej konkurencji objętego art. 13 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Pozwana (...) S.A. w S. wniosła o oddalenie powództwa zarzucając, że nie korzystała i nie korzysta z rozwiązań chronionych prawem powodów. Pozwany wskazał, że na rynku jest wiele zaworów mających podobny kształt i budowę,

jak zawory powoda i pozwanego. Pozwany podniósł, że jego produkt – w przeciwieństwie do produktu powoda – wprowadzany jest do obrotu w opakowaniach, co stanowi istotny element odróżniający oba produkty.

Wyrokiem z 24 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie (sygn. akt IX GC 14/11) oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 6.825 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. J. i K. S. (1) przysługiwało prawo ochronne na wzór użytkowy w przedmiocie rozwiązania technicznego zaworu do instalacji centralnego ogrzewania polegającego na zastosowaniu obudowy składającej się z dwóch półkul połączonych nakrętką. Na podstawie opinii biegłego P. O., Sąd I instancji zważył, że powyższe rozwiązanie jest powszechnie znane i nie może być objęte ochroną prawa cywilnego. Zatem decyzja o przyznaniu prawa ochronnego nr (...) jest nieważna. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że strona pozwana nie popełniła zarzucanego jej czynu nieuczciwej konkurencji. Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że w tej sytuacji czynienie dalszych ustaleń faktycznych jest zbędne i uzasadnia pominięcie pozostałych dowodów.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła apelacją strona powodowa, zarzucając 1) naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 13 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez ich niezastosowanie i błędne uznanie, że pozwana produkując zawór kulowy zwrotny centralnego ogrzewania W. (...) nie dopuściła się niewolniczego naśladownictwa zaworu kulowego zwrotnego centralnego (zaworu różnicowego) produkowanego przez powódkę który do 14.01.2013 r. chroniony był wzorem użytkowym nr (...); 2) nierozpoznanie istoty sprawy, bowiem Sąd I instancji nie przeprowadził żadnego dowodu zmierzającego do ustalenia dopuszczenia się przez pozwaną w/w czynu nieuczciwej konkurencji; 3) naruszenie przepisów prawa procesowego a to: art. 233 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wszystkich dowodów oraz wybiórczym uwzględnieniu dowodów, bezzasadnego odmówienia mocy dowodowej przeprowadzonym dowodom, zaniechaniu wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i ich ocenę sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji strona powodowa podniosła, że powódka wywodzi swoje roszczenie z art. 13 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, co wyraźnie wskazała w pozwie. Tymczasem Sąd Okręgowy rozpatrywał żądanie wyłącznie w świetle przepisów ustawy Prawo własności przemysłowej oraz w ogóle nie rozważył zastosowania przepisów u.z.n.k. Apelujący podniósł, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku w ogóle nie odniósł się do żądania pozwu, zatem nie rozpoznał istoty sprawy. Nadto, skarżący zarzucił, że Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych, pomimo że przeprowadził postępowanie dowodowe m.in. w postaci dowodów z zeznań świadków oraz opinii biegłego. Sąd w uzasadnieniu wyroku nie wyjaśnił również dlaczego pominął przeprowadzone dowody, z wyjątkiem opinii biegłego sądowego. Brak wszechstronnej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów stanowi zaś naruszenie art. 233 k.p.c. Apelujący podniósł również, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów pisemnych motywów wyroku określonych w art. 328 § 2 k.p.c.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż rzeczywiście Sąd pierwszej instancji nie dokonał w sprawie istotnych dla jej rozstrzygnięcia ustaleń, dlatego Sąd Apelacyjny ustalenia takie poczynił.

Sąd Apelacyjny ustalił co następuje:

Powódka T. - (...) A. J., M. P. sp. j. na podstawie umowy licencyjnej z 28.04.2004 r. zawartej z K. S. (2) i M. J. byli uprawnieni do wyłącznego korzystania z prawa ochronnego na wzór użytkowy nr (...) udzielonego przez Urząd Patentowy RP. Prawo ochronne udzielone zostało na wzór użytkowy, którego przedmiotem jest zawór instalacji centralnego ogrzewania z wymuszonym obiegiem wody, umieszczony w pionowym przewodzie bocznikującym obieg pompy na wylocie kotła centralnego ogrzewania, który ma obudowę złożoną z dwóch półkolistych części, znanymi tym, że jedna z tych części ma na swojej powierzchni zewnętrznej gwint, a druga powierzchnię oporową, oraz tym, że ma on nakrętkę pierścieniową z gwintem wewnętrznym i kołnierzem dociskowym, dociskającą przy

skręcaniu obie części obudowy do siebie. Połączenie tego rodzaju zapewnia większą szczelność i jest bardziej niezawodne od znanego i stosowanego w zaworach tego rodzaju rozwiązania technicznego w postaci połączeń śrubowych obu półkolistych części obudowy zaworu śrubami rozmieszczonymi na kołnierzach obu części obudowy. Ta konstrukcja nie zapewnia bowiem równomierności zacisku, a tym samym obciążeń statycznych i dynamicznych na powierzchni umieszczonej pomiędzy obiema częściami obudowy uszczelki, co powoduje obniżenie szczelności połączenia. Konstrukcja stanowiąca przedmiot prawa ochronnego w szczególności eliminuje utratę szczelności przy obciążeniu zaworu ciśnieniem wody podawanej przez pompę wodną wynikającą z nierównomiernego dokręcenia śrub w czasie montażu i rozszczelnienie obudowy zaworu na skutek naprężeń instalacji bowiem nakrętka pierścieniowa nakręcana na gwint wykonany w jednej części obudowy dociska do tej części drugą część obudowy zaworu co zapewnia równomierny docisk powierzchni uszczelnianych obu części zaworu na całym obwodzie zewnętrznym i zapobiega powstawaniu przecieków. Połączenie gwintowo-dociskowe obu części obudowy pełni nadto rolę śrubunku w czasie montażu instalacji rurowej i ułatwia w istotny sposób przeprowadzenie prawidłowego montażu. Powołane prawo ochronne wygasło z dniem 14.01.2013 r.

Dowód: opis ochronny wzoru użytkowego, k. 37-42; umowa licencyjna, k. 43-44.

Pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wytwarza, oferuje i wprowadza do obrotu, pod nazwą (...), zawory kulowe instalacji centralnego ogrzewania. Zawór ten ma obudowę złożoną z dwóch półkolistych części, mających między powierzchniami czołowymi uszczelkę oraz połączonych ze sobą połączeniem gwintowym, przy czym jedna z części ma kołnierz, na którego obwodniowej powierzchni znajduje się gwint zewnętrzny, zaś druga z tych części ma kołnierz, którego wewnętrzna powierzchnia ma gwint. Rozwiązanie to, z elementem cylindrycznym na kołnierzu drugiej części obudowy (z gwintem wewnętrznym), stanowi przedmiot prawa ochronnego na wzór użytkowy nr (...) udzielonego na podstawie zgłoszenia dokonanego w dniu 24.10.2011 r. Jako efekt techniczno-użytkowy w stosunku do rozwiązania powodów w zastrzeżeniu dotyczącym tego wzoru wskazano eliminację konieczności, poza operacjami wytwarzania części półkolistych zaworu, operacji wytwarzania także nakrętki co zwiększa koszty produkcji, a także obniżenie kosztów montażu i eksploatacji zaworu.

Zawory oferowane przez stronę powodową są koloru ciemnozielonego, przy czym po uzyskaniu informacji, iż pozwany również wprowadza na rynek zawory o identycznym kolorze w 2010 r. powódka zmieniła kolor zaworów na grafitowy.

Dowód: zeznania świadka M. J., k. 252; zeznania świadka Ł. B., k. 277-278

Zawory strony powodowej są wprowadzane do obrotu bez żadnego opakowania. Zawór pozwanego wprowadzany jest do obrotu w przezroczystym opakowaniu foliowym z białą etykietą, na której znajduje się koloru czarnego znak towarowy pozwanego – (...), informacja o producencie i produkcie. Na opakowaniu znajduje się również druga etykieta koloru pomarańczowego, na której napisane jest czarną czcionką: „(...)

Obudowa zaworów strony powodowej składa się z trzech elementów – dwóch półkul skręconych nakrętką stanowiącą odrębny element, natomiast obudowa zaworów strony pozwanej składa się z dwóch elementów i nie zawiera nakrętki.

Dowód: dokumentacja fotograficzna, k. 72-84, k. 127-130, zeznania świadka J. D., k. 216, zeznania świadka M. P. (2), k. 255, zeznania świadka Ł. B., k. 277-278

Strona powodowa jako pierwsza wprowadziła na rynek produkowane przez siebie zawory w 1995 r. Pozwany przed wprowadzeniem swojego produktu na rynek sprawdzał, czy produkt ten jest przedmiotem zastrzeżeń praw wyłącznych innych podmiotów.

Dowód: zeznania świadka M. J., k. 252-253, zeznania świadka Z. J., k. 254, zeznania świadka A. J. (2), k. 278-279, zeznania świadka Ł. B., k. 277-278, zeznania pozwanego P. S., k. 280

Zawory produkowane przez strony są skierowane do podmiotów profesjonalnych zajmujących się wykonywaniem instalacji centralnego ogrzewania.

Dowód: zeznania świadka Ł. B., k. 277-278, zeznania pozwanego Z. G., k. 279, zeznania świadka M. J., k. 252-253, zeznania świadka M. P. (2), k. 255

Nabywcy produktów strony powodowej są w stanie odróżnić jej towary od towarów oferowanych przez konkurencyjne firmy działające na tym samym rynku asortymentowym.

Dowód: zeznania świadka D. F., k. 318-319

Sąd Odwoławczy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zeznań świadków, stron oraz dokumentów przedłożonych przez strony.

Sąd pominął zeznania świadka A. S., S. L. i M. M., bowiem w/w świadkowie nie posiadali informacji istotnych z punktu widzenia meriti postępowania (art. 227 k.p.c.).

Sąd pominął również dowód z opinii biegłego z zakresu sieci i instalacji sanitarnych z 21.04.2012 r. oraz opinii uzupełniającej z dnia 15.10.2012 r., których celem było stwierdzenie czy pozwany wprowadzając do obrotu zawory różnicowe narusza prawa ochronne przyznane autorom wzoru użytkowego decyzją UP RP nr (...). Przedmiotowe opinie nie miały bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (art. 227 k.p.c.). Inny jest bowiem zakres, przedmiot i przesłanki ochrony wynikającej ze wzoru użytkowego oraz ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Ponadto, wobec wygaśnięcia prawa ochronnego na wzór użytkowy nr (...) z dniem 14.01.2013 r. przedmiotowe opinie utraciły aktualność.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona, aczkolwiek z przyczyn innych niż te, na które wskazywał Sąd pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jest uzasadniony. Wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia obejmuje ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Natomiast wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku wymaga przede wszystkim wskazania przepisu prawa, na którym sąd się oparł bądź w świetle którego ocenił roszczenie. Sąd powinien również wyjaśnić, w jaki sposób przepis ten wpływa na treść rozstrzygnięcia, zarówno gdy powództwo zostaje uwzględnione, jak i oddalone (por. np. wyrok SN z 14 grudnia 2000 r., I PKN 156/2000, OSNAPiUS 2002, nr 15, poz. 360, LexisNexis nr 356338). Sąd powinien bowiem wskazać nie tylko, dlaczego roszczenie jest usprawiedliwione w świetle określonej normy prawnej, lecz także dlaczego dany stan faktyczny nie wypełnia przesłanek żadnej z wchodzących w grę norm prawa materialnego (zob. na ten temat wyroki SN: z 29 maja 2008 r., II CSK 39/2008, LexisNexis nr 2021691; z 19 kwietnia 2007 r., I CSK 17/2007, LexisNexis nr 1909767; z 20 kwietnia 2004 r., V CK 92/2004, LexisNexis nr 2027918; z 28 czerwca 2001 r., I PKN 498/2000, OSNP 2003, nr 9, poz. 222, LexisNexis nr 360733). Jakkolwiek uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia powyższych wymagań, niemniej jednak powyższe uchybienie zostało naprawione przez Sąd II instancji, który w przyjętym przez ustawodawcę systemie apelacji pełnej jest zobligowany do rozpoznania sprawy, a nie tylko rozważenia zarzutów podniesionych w apelacji (art. 382 k.p.c.). Orzekanie na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym oznacza, że sąd II instancji powinien poczynić własne ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia i dokonać oceny materiału dowodowego zebranego w obu instancjach, co też Sąd Odwoławczy w rozpoznawanej sprawie uczynił.

Trafność tego zarzutu nie przesądza jednak o zasadności apelacji w odniesieniu do rozstrzygnięcia o roszczeniu powoda o czym poniżej.

Wskazać należy, iż powód opiera swoje roszczenie na treści art. w art. 13 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Tekst jednolity: Dz. U. 2003 r. Nr 153 poz. 1503 ze zm.) zarzucając pozwanemu wprowadzające w błąd naśladownictwo zewnętrznej postaci zaworu objętego wzorem użytkowym nr (...). Przedmiotowy wzór został zgłoszony do rejestracji w UP RP w dniu 14 stycznia 2003 r., zaś okres trwania ochrony

upłynął z dniem 14 stycznia 2013 r. (art. 95 ust. 3 p.w.p.). Z dniem 14 stycznia 2013 r. rozwiązanie będące przedmiotem wzoru użytkowego weszło więc do domeny publicznej i może być swobodnie wykorzystywane przez wszystkich zainteresowanych w sposób, który był uprzednio zastrzeżony wyłącznie dla uprawnionego oraz osób upoważnionych przez niego na mocy licencji (A. Tischner [w:] Prawo własności przemysłowej. Komentarz, P. Kostański (red.), Warszawa 2011, s. 620-621). Mając powyższe na uwadze, wobec upływu okresu ochrony wzoru użytkowego nr (...) strona powodowa nie może zakazywać wykorzystywania go przez osoby trzecie.

Jeśli chodzi o stosunek przepisów prawa ochrony własności przemysłowej do ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji zauważyć należy, że ustawy te określają różny zakres ochrony. Prawo własności przemysłowej chroni prawo podmiotowe osoby, która uzyskała rejestrację wzoru przemysłowego, podczas gdy ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji chroni rynek jako całość i ma na celu zapewnienie swobodnego, niezakłóconego i uczciwego działania konkurencji.

Różny zakres ochrony zawarty w wymienionych ustawach oczywiście nie oznacza, że ich przepisy wzajemnie się wyłączają. Podzielając pogląd o przenikaniu się tych ustaw, trzeba podkreślić, że ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, chroniąc rynek jako całość, służy też ochronie prawa z rejestracji wzoru użytkowego w tym sensie, że przepisy ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji mogą być samodzielną podstawą ochrony, gdy chodzi o wzór użytkowy niekorzystający z prawa ochronnego, mogą także uzupełniać ochronę uzyskiwaną na podstawie prawa własności przemysłowej, gdy chodzi o wzór użytkowy zarejestrowany.

W rozpoznawanej sprawie powództwo zostało oparte na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dalej: u.z.n.k.), których naruszenia przez Sąd Okręgowy skarżący zarzucił, a to art. 13 cyt. ustawy.

Sąd Apelacyjny uznał, że w okolicznościach faktycznych sprawy brak jest podstaw do przypisania pozwanemu deliktu z art. 13 u.z.n.k.

Podkreślić należy, że zgodnie z intencją ustawodawcy deliktem w tej postaci nie jest naśladownictwo w ogólności, lecz tylko tzw. niewolnicze naśladownictwo. Przesłankami tego jest kopiowanie zewnętrznej postaci produktu za pomocą technicznych środków reprodukcji oraz możliwość wprowadzenia klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu. Ustawa w ten sposób zawęziła znacznie zakres deliktu nieuczciwej konkurencji. Związane to jest z podstawowymi zasadami wolności przemysłowej, że każdy produkt, który nie jest chroniony, w interesie ogółu może być naśladowany, rozwijany i ulepszany. Zatem konkurencja jest ze wszech miar pożądana, o ile prowadzona jest w sposób lojalny. Interes społeczny nakierowany jest przeciw monopolizacji rynku. Podzielić zatem należy stanowisko doktryny, że w świetle art. 13 ust. 2 u.z.n.k. obowiązuje wolność naśladownictwa rozwiązań ucieleśnionych w produktach konkurenta pod warunkiem, że nie są one chronione przez prawo wyłączności i naśladownictwo to nie wprowadza klientów w błąd (tak SA w Katowicach w wyroku z 29 marca 2000 r., I ACa 900/99, LexPolonica nr 347624, „Prawo Gospodarcze” 2000, nr 10, s. 53). Art. 13 ust. 1 cyt. ustawy dotyczy naśladownictwa jedynie w kwalifikowanej postaci, tj. gdy kumulatywnie spełnione są następujące przesłanki: kopiowana jest zewnętrzna postać produktu, naśladownictwo dokonuje się za pomocą technicznych środków reprodukcji, kopia może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości producenta lub produktu.

Jak wykazało postępowanie dowodowe, pozwany nie dopuścił się kopiowania zewnętrznej postaci produktu powoda. Zawór powoda składa się z trzech części, natomiast zawór pozwanego z dwóch części, co stanowi istotny element odróżniający oba produkty. Przedmiotowa nakrętka występująca w produkcie powoda nadaje mu moc rozróżniającą, która niewątpliwie zostanie zauważona przez odbiorcę, zwłaszcza, że różnica w budowie zaworów przekłada się na różnice w sposobie instalacji. Zawór pozwanego po zamontowaniu nie może być już rozkręcony, gdyż nie posiada nakrętki, natomiast w przypadku zaworu powoda taka możliwość istnieje.

Jeśli chodzi o wielkość, formę, kolor i kształt produktu to pod tym względem zachodzą podobieństwa pomiędzy porównywanymi produktami, niemniej jednak okoliczności sprawy wskazują, że w tym zakresie pozwany zastosował się do obowiązujących standardów rynkowych. Na gruncie art. 13 u.z.n.k. dopuszczalne jest naśladowanie cech

funkcjonalnych produktu, w szczególności budowy, konstrukcji i formy zapewniającej jego użyteczność. Ponadto, istotne znaczenie dla oceny podobieństwa produktu z punktu widzenia art. 13 ust. 1 ustawy ma nie sama wielkość, forma i kształt produktu, lecz wymienione cechy w powiązaniu z opakowaniem. Podlegającym ocenie zatem nie jest sam produkt, ale produkt w opakowaniu (por. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2009 r., V CSK 241/2008, LexPolonica nr 1993172). Produkty pozwanego stanowiące przedmiot sporu zapakowane są w przezroczystą folię z białą etykietą z wyraźnym logo W. oraz charakterystycznymi dla siebie naklejkami informacyjnymi co do zawartości opakowania, a przede wszystkim producenta towaru. Powód natomiast wprowadza swoje produkty do obrotu bez żadnego opakowania. Fakt ten w sposób niebudzący wątpliwości odróżnia produkty.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał również, iż został spełniony warunek w postaci możliwości wprowadzenia w błąd klienta co do tożsamości producenta lub produktu. Wskazać należy, iż ustalenie możliwości wprowadzenia konsumentów (klientów) w błąd co do pochodzenia towaru lub innych jego cech należy do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia zatem okoliczność ta podlega dowodzeniu zgodnie z regułami procesowymi określonymi w procedurze cywilnej (art. 227-305 k.p.c.) / por. wyrok SN z 23.04.2008 r. III CSK 377/2007/. Trudności w ustaleniu takiego faktu wynikają zarówno stąd, że chodzi o fakt o charakterze prawotwórczym, z reguły dotyczący stanu, który dopiero może zaistnieć, jak również stąd, że ryzyko tzw. konfuzji odnosić należy do określonego modelu konsumenta. Model ten ulega zmianom, pod wpływem orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i ustawodawstwa Unii Europejskiej. W judykaturze i doktrynie polskiej odchodzi się od modelu tzw. przeciętnego konsumenta, niezbyt uważnego, o niedoskonałej pamięci, na rzecz modelu konsumenta uważnego, ostrożnego i dostatecznie poinformowanego. Model ten ulega też modyfikacji w zależności od okoliczności konkretnej sprawy, istotne jest bowiem, aby przy ustalaniu okoliczności niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd uwzględniać przeciętnego konsumenta, do którego praktyka rynkowa jest kierowana lub do którego dociera. Przeciętnymi odbiorcami spornych produktów stron są podmioty profesjonalne, w szczególności hydraulicy, instalatorzy. Klient – profesjonalista musi cechować się wyższym poziomem poinformowania i ostrożności, jako, że ma bogatsze doświadczenie w nabywaniu produktów, przez co zna ich każdy szczegół. Mając na uwadze powyższy punkt odniesienia należy stwierdzić, że dla wprowadzenia w błąd niezbędna byłaby identyczność produktów oraz brak jakikolwiek oznaczeń odróżniających. Taka sytuacja nie ma zaś miejsca w rozpoznawanej sprawie. Poczynione w sprawie ustalenia przekonują, że odbiorcy spornego towaru powoda na podstawie ogólnego wrażenia są w stanie odróżnić go od innych konkurencyjnych towarów. Tym samym powód nie wykazał ryzyka konfuzji, zaś brak tej przesłanki uniemożliwia uznanie czynu pozwanego za delikt z art. 13 ust. 1 u.z.n.k.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

Koszty postępowania apelacyjnego w całości obciążają stronę powodową na podstawie art. 98 k.p.c.